

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1742/2024
Гзп2 1/2024
20.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Југослав Вукајловић, адвокат из ..., против тужене Социјалистичке партије Србије – Организациона јединица, Општински одбор СПС Брус, чији је пуномоћник Јелена Жикић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији и захтеву за преиспитивање правноснажне пресуде тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/23 од 07.12.2023. године, у седници одржаној 20.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/23 од 07.12.2023. године у усвајајућем делу и предмет у том делу враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за преиспитивање правноснажне пресуде тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/23 од 07.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П1 83/22 од 20.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд обавезе тужену да му исплати на име неисплаћене минималне зараде за март 2017. године износ од 25.168,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2017. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој исплати на име накнаде трошкова парничног поступка 64.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1731/23 од 07.12.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Брусу П1 83/22 од 20.02.2023. године тако што је у тачки 1. делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да исплати тужиоцу на име неисплаћене минималне зараде за март 2017. године износ од 23.920,00 динара са законском затезном каматом од 01.05.2017. године до исплате; у тачки 2. одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име неисплаћене минималне зараде за март 2017. године исплати износ од 1.248,00 динара од досуђеног до траженог износа са потраживаном законском затезном каматом;

тачком 3. изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 94.126,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела захтев за преиспитивање правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда.

Ревизија је дозвољена у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 1023), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Међутим, другостепени суд је без отварања расправе у смислу члана 383. ЗПП извео закључак о постојању битне чињенице које одступају од чињеница на којима је првостепени суд засновао пресуду, па је основано ревизијом указао да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 231. ЗПП.

Пресуда првостепеног суда заснована је на утврђењу да је тужилац засновао радни однос код Општинског комитета Савеза комитета Србије Брус 09.06.1983. године, да је распоређен на рад у Општинском одбору СПС Брус од 01.01.1991. године на послове и радне задатке ..., да општим актима тужене почев од 23.04.2003. године није било предвиђено такво радно место у Општинском одбору у Брусу, да је он одјављен са обавезног социјалног осигурања 31.12.2013. године и да није закључио уговор о раду са туженом након тог времена. Тужилац је подносио тужбе за исплату зараде, пресуде су потврђиване у Апелационом суду, а пензионисан је у августу 2020. године.

Првостепени суд закључује да тужилац није пружио доказе да је фактички обављао рад у спорном месецу, за који потражује минималну зараду, па на основу одредби чланова 104., 111., 112. и 113. Закона о раду, те општег акта тужене који не предвиђа радно место тужиоца, одбија постављени тужбени захтев за исплату минималне зараде, пошто ова зарада припада за пуно радно време и стандардни учинак.

Другостепени суд, позивом на одредбе чланова 30. и 32. Закона о раду, налази да статусне промене код тужене нису могле довести до престанка радног односа тужиоца без спровођења предвиђене законске процедуре, па пошто је тужилац послове ранијег радног места фактички обављао, на основу јавно објављеног податка о висини минималне зараде за мај у „Службеном гласнику РС“ бр. 77/2016, преиначује првостепену пресуду и тужену обавезује на исплату износа од 23.920,00 динара а за преостали износ захтев одбио.

По становишту Врховног суда другостепени суд је незаконито поступио када је пресуду засновао на чињеницама да је тужилац без обзира што је одјављен са обавезног социјалног осигурања и даље непромењеног радног статуса, односно да је у спорном месецу фактички обављао послове радног места које не постоји у општим актима тужене, пошто те чињенице нису резултат непосредног расправљања, а супротне су утврђеним чињеницама на којима је првостепени суд засновао своју одлуку.

За одлуку о основаности захтева за исплату минималне зараде за спорни месец не може остати без значаја радноправни статус тужиоца од 01.01.2014. године, када је одјављен са обавезног социјалног осигурања. Пошто је тужилац пружио податке да је за временски период који претходи спорном месецу подносио тужбе за исплату, за одлуку је од значаја садржина правноснажно донетих пресуда о тужиоцевом статусу, радном ангажовању и правима по основу рада, пошто су странке везане материјалном правноснажношћу пресуда којима је расправљено о правима тужиоца из радног ангажовања у периоду који претходи марту 2017. године.

Осим наведеног, када тужилац у смислу члана 195. Закона о раду није захтевао судску заштиту повреде права из радног односа настале одјављивањем са обавезног социјалног осигурања без доношења решења о престанку радног односа, постојање евиденција тужене о радној ангажованости тужиоца и радном учинку у временском периоду почев од 01.01.2014. године, а посебно за спорни месец, опредељује закључак да ли тужиоцу припада накнада у висини минималне зараде која припада за стандардни учинак и време проведено на раду (члан 111. став 1. Закона о раду).

Из изнетих разлога, на основу члана 415. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Према члану 421. ЗПП против правноснажне пресуде донете у другом степену Републички јавни тужилац може да поднесе Врховном касационом суду захтев за преиспитивање правоснажне пресуде.

Из назначене одредбе произлази да странка не може поднети захтев за преиспитивање правоснажне пресуде већ може поднети иницијативу Републичком јавном тужиоцу да поднесе такав захтев.

Како из напред цитиране одредбе произлази да тужена није могла да поднесе захтев за преиспитивање правоснажне пресуде јер таква могућност није предвиђена законом, то је захтев одбачен као недозвољен и одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**